

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖАНИЕ:

Защо България не може да стане една заддунавска съветска република?	2
Борбата на Германия за евро- пейската култура	6
Мизерията върху английското работничество	8
Четири свободи на Рузвелт	9
Евреите върху английската висша класа	11
Антихрист	14
Германските есенни панаири ..	15

Защо България не може да стане една заддунавска съветска република?

Онзи, който познава добре политическата история на България след Свѣтовната война, вѣроятно си е отговорилъ вече на тоя въпросъ. Понеже България е била винаги единъ специаленъ обектъ на съветската външна политика отъ една страна и на политическиятъ задачи на Коминтерна отъ друга, струва ни се, че не би било излишно да занимаемъ нашитѣ читатели малко по-продължително съ този въпросъ.

България е селско-земеделска страна. 78% отъ нейното население се занимава само съ земедѣлие или съ занаяти, непосредствено свързани съ основния поминѣкъ на страната.

България е хомогенна страна, съ единъ велевъ, храбрѣ и национално ярко обособенъ народъ.

България е една отъ ония страни, които и въ вѣка на класическия либерализъмъ следваха линията на една вътрешна повеля и въ нея не можахъ да се проявятъ така остро класовитѣ противоречия, както въ нѣкои индустриални страни или пъкъ въ страни съ хетерогененъ народностенъ съставъ. Още въ зората на своето свободно държавно строителство тя осигури, до известна степенъ, вмѣшателството на държавната властъ въ стопанскитѣ и обществено-политически отношения, а много национални богатства се експлоатиратъ непосредствено отъ самата държава и тя е дала, въ това отношение, достатъчно добри доказателства, че може да бѣде грижливъ стопанинъ.

България е дребнособственическа страна, и българскиятъ селянинъ, за да запази своята земя отъ хищническитѣ лапи на спекулативния капиталъ, прибѣгна до коопериране още твърде рано и, ако нѣкожде кооперацията се третира като сръдство да се убие естествената привързаностъ на хората къмъ своя бащинъ имотъ, българскиятъ селянинъ изгради своята кооперативна организация, за да спаси своята часна собственостъ.

Българскиятъ народъ, по своето сщество,

е единъ народъ, който никога не се е движилъ нито слѣпишката, нито върху шейната на своитѣ увлечения и никога не е жертвувалъ своята цѣлокупностъ, заради чужди идеи и идейни фантазмагорни.

Евреитѣ въ България бѣха малко, а въ ония части на България, където преобладава най-чистиятъ типъ на българина, както е случая съ много балкански и подбалкански градове, а най-вече изъ селата, рѣдко се срѣща мазното лице на евреина.

И, най-сетне, България е страна съ богата култура, съ дълга история, а пантеонътъ на нейнитѣ безсмъртници е твърде богатъ.

Всички тѣзи качества извънредно много тегнатъ върху везнитѣ на неговото национално и политическо равновесие, за да не допуснатъ да бѣдатъ разколебавани отъ чужди вѣяния. Историята е отбелязала, че България е учила други народи, давала е и е влияела на други народи, но тя мъчно е могла да бѣде поставяна подъ влиянието на сили, не само чужди и по раса и по-кръвъ, а и такива, които сѣ и били расово и кръвно близки. Тая нравствена непоклатимостъ на българския народъ е единъ извънредно цененъ залогъ, за който и блаженнопочивщата западна демокрация и съветскиятъ болшевизъмъ, каточе ли, не си даваха достатъчно ясна смѣтка.

Бѣше време, когато българскитѣ работнически слоеве се подадоха на комунистическото влияние. Това не бѣ изненада, защото психологията на града е такава, че тя лесно се подава на разни влияния и, ако това би било крайно опасно за една градска страна, за една чисто селска страна, каквото е България, това не бѣ опасно. Успоредно съ разширяването на комунизма въ градоветѣ, по онова време, се развиваше и едно огромно селско-земеделско движение, което бѣше една здрава преграда предъ разрастването на комунизма въ селата.

По-късно, особено когато националъ-социалистическа Германия започна да играе роля

въ международния политически живот, България премина през редица вътрешни политически перипетии, които целѣха, чрезъ отстраняването на политическото раздробяване, да се извика отново националното политическо консолидиране на страната. Носителитѣ на болшеизма въ България си останаха само известни интелигентстващи сѣди, които, било поради безработица, било поради честолюбиви намѣрениа и пр. останаха да стърчатъ тукъ-тамъ изъ политическия животъ, безъ особено сериозно отношение къмъ българския народъ.

Трѣбва да се отбележатъ нѣколко интересни превращения на комунизма въ България. До 1923 год. комунистическото движение държеше едно междинно положение и третираше градскитѣ политически партии като „градска буржуазия“, а селското движение — „селска буржуазия“. Следъ като земеделското дви-

жение въ България бѣше свалено отъ власть, по заповѣдъ на Коминтерна, комунистическата агитация трѣбваше да се насочи къмъ селата, за да спечели последователитѣ на бившето земеделско движение. Въпреки вътрешнитѣ революционни борби, които засѣгнаха чувствително земеделскитѣ маси въ България, българскитѣ селяни останаха чужди на тая пропаганда. Но, докато по-рано, славянофилскитѣ чувства и славянската идея, които се поддържаше отъ известни български политически сѣди, бѣ смѣтана като враждебна платформа за комунизма, по-после, комуниститѣ започнаха една скрита спекулация съ старитѣ чувства на българитѣ къмъ нѣкогатаната своя освободителка. Наистина българскиятъ народъ питаеше известни симпатии къмъ руския народъ, но той винаги гледаше съ подозрение както на всички внушения на Москва, така и на цѣлата комунистическа

Foto: H. Hoffmann

Въ много украински мѣста германскитѣ войски бѣха посрещнати много сърдечно

Унищожени съветски самолети върху едно летище

Foto: PK Speck

деятелност въ България. И, ако трябва да се признае някому заслуга, че комунистическото влияние въ България не можа да се наложи, то трябва да се благодари само на българския селянинъ.

Следъ преврата отъ 19 май 1934 год., особено следъ ликвидацията на ония сръбди, които проведоха преврата, започна и националното оздравяване на българското работничество. Социалниятъ мърки, а особено така нареченитъ „колективни трудови договори“, оказаха едно извънредно благоприятно влияние върху идейния стабилитетъ на българското работничество и то започна да се отдръпва отъ това влияние. Задъ комунистическото движение останаха само еврейтѣ и известни интелегентстващи сръбди, които бѣха загубили своята политическа ориентация и търсѣха упора за своето политическо съществуване върху „настроението на лѣвѣшитѣ се маси“.

Трѣбва да се признае сѣщо така, че българскиятъ народъ има една много добра политическа паметъ и той помни всички действия на съветския болшевизъмъ въ борбата му противъ рускитѣ кулаки, т. е. спрѣмо рускитѣ селяни.

Лутанията на болшевиизма въ областта на стопанството и по-специално, въ земеделското стопанство, не останаха скрити за българския селянинъ, който се отнасяше твърде много критично, къмъ всѣко прибръзано нововъведение. А, освенъ всичко това, той виждаше въ тия действия на съветския болшевизъмъ гроба на своето самобитно съществуване и съвсемъ не му се нравѣше съветския рай, който му се препорѣчваше отъ адепитѣ на Москва. Така той си остана непоклонимъ въ своя самобитенъ селски животъ.

Но ето, че дойде войната. Развитието на

военното положение доведе германският войски и въ земята на българитѣ. Преди още да знаеше българският селянинъ каква ще бжде мисиата на германския войникъ тамъ, българският селянинъ така широко разтвори своитѣ обятия за този войникъ, че въ това отношение изненада не само германцитѣ, но той изненада и собствената си ръководяща интелигенция. И тоя пътъ гениятъ на селянина изпревари дълга на своята интелигенция. Очевидно, тукъ ние имаме работа съ единъ народъ-феноменъ, защото германскиятъ войникъ има възможност да види и опознае много народи, много култури, много страни, но това което му се разкри въ България, това го смая. Тукъ, на самото мѣсто, германскиятъ войникъ се убеди, че легендата за „болшевиизирането на българския народъ“, наистина бѣ само една легенда.

Ако националъ-социализмътъ и Адолфъ Хитлеръ, съ идването си на власть презъ 1933 год., осуетиха възможността за болше-

визирането на Европа, България игра благотворната роля, като отби всички полъзновения на Москва и запази Балкана и цѣлия Юго-изтокъ отъ болшевиизиране. Въ това отношение нѣма никакво съмнение за успоредността въ политическата мисия на тѣзи два народи.

И, ето, че Нова Европа встѣпи въ генерална борба съ болшевиизма. Свѣтътъ ще се убеди, че болшевиизмътъ не е било нищо друго, освенъ една панаирджийска мечка, съ която много политици плашѣха властващитѣ клики изъ своитѣ страни. Свѣтътъ въ скоро време ще се убеди, че болшевиизмътъ не е нищо друго, освенъ единъ мехуръ, пъленъ съ доктринерна прдвзетостъ, маниячество и заблуждения.

Българскиятъ народъ твърде отдавна прозрѣ това и не позволи на България да стане една заддунавска съветска република, както се искаше напр. на Павелъ Михайловичъ Молотовъ.

Настѣплението на германскиятъ войски

Foto: Weltbild

Борбата на Германия за европейската култура

„Die Deutsche diplomatisch-politische Responspondenz“ от 23 юний 1941 год. пише:

„Военното положение, което настъпи между Германия и Съветския съюз донесе и последното изяснение между фронтовете, които бяха отворени от голъмата борба за прераждането и преустройството на Европа и за създаването на едно ново, образцово отношение между народите.

Европейската революция, въплотена в национал-социализма и фашизма, се опълчи още в своето създаване срещу своите два противника: срещу либералния, капиталистически и плутократически свят на демокрациите и тяхната система на социална несправедливост, империалистически монополи и покровителствен меркантилизъм. Съ същата решителност тази революция се бореше и срещу опита, да се подхвърли светът на една анархия, овни свят, който бѣ „смъртно“ победен в 1914—1918 год. Тази европейска революция не позволи на капитализма да бѣде замѣненъ съ комунизма, който носѣше социално безправие, прекалено надценяване на отдѣлния индивидъ, унищожаване на самия индивидъ, а хилядогодишната култура и традиции, съ тяхните морални, религиозни и етични ценности, да бѣдатъ разпилѣни на прахъ и замѣнени съ болшевишкия атеизъмъ и идолопоклонничество.

Безсмъртните ценности на европейския духъ се облѣгнаха единствено на национал-социализма и фашизма срещу тези две злини еднакво опасни и еднакво разрушителни. Облика, обаче, който национал-социализмътъ и фашизмътъ искатъ да дадатъ, преди всичко на своите народи, а оттамъ и на цѣла Европа, е единствената възможна синтеза, върху която може да бѣде изградено едно по-добро бѣдеше за народите. Тази синтеза избѣгва и едното и другото зло и, по единъ гениаленъ начинъ, съчетава старото съ новото, принося — съ извоюваното преди и традицията — съ напредъка. Тя извърши нѣщо, което отчаяното човѣчество вече смѣташе за невъзможно, а именно съчетаването на принципите на нацио-

налността съ принципите на социализма. Привлекателната сила на този новъ мирогледъ твърде скоро показва, че тя не познава граници. Този мирогледъ облѣгна европейския континентъ съ една необикновено динамика. Създателите на тази революция въ Берлинъ и Римъ, още въ самото начало съзбраха, че следъ разчитването на смѣтките съ враждебните на тая революция сили вътре въ собствените имъ страни, неизбежно ще последва разчитването на смѣтките и съ външните враждебни сили. Месецъ септемврий 1939 год. потвърди това. Демокрациите бѣха първите враждебни сили, които хвърлиха рѣжавицата за борба. Това стана въ единъ моментъ, когато англо-саксонскиятъ капитализъмъ смѣташе вече за съвсемъ близъкъ и вѣроятенъ съюза си съ руския болшевизъмъ. Англо-френскиятъ ултиматумъ по Дангшкския въпросъ се предшествоваше отъ нѣколко седмични разговори между англо-френските военни власти и военните власти въ Москва. И, ако тогава на германската дипломация се удаде, въ последния моментъ, да раздѣли тези два свѣта, които искаха да се съединятъ, за да унищожатъ европейската революция, това доказва само ловкостта на тая дипломация, но въ никакъвъ случай и волята на тия два противника за едно по-друго отношение къмъ мисиата на силите отъ Осъта.

Англо-саксонскиятъ плутократиченъ святъ и болшевишка Русия останаха, и следъ раздѣлянето си, общите врагове на Европа. И двата врагове имаха едно желание: унищожаването на Нова Европа. Тѣ не можаха да дойдатъ до съюзъ тогава още и поради това, че Съветскиятъ Съюзъ не желаше да бѣде инструментъ на Велико-Британия, а последната дори и не скриваше, че тя иска да си послужи съ Съветска Русия като съ машина. Съюзяването на тия две сили се избѣгна, защото никоя отъ двете страни не желаше да бѣде надхитрена. Това обстоятелство бѣ гениално използвано отъ политиката на Адолфъ Хитлеръ и той можа да предотврати опасността отъ обкрѣжаването на Европа.

Съ това, обаче, Берлинът никакъв не се правеше илюзии, че враждебността на Съветския Съюз срещу прераждаща се Европа е свършена. И, докато неприятелът на запад търпеше поражения — този на изток стоеше с пупка при нозе. Неговата единствена надежда беше, щото, единъ ден, безъ всъ-какви мъжнотии, да се справи съ Европа, когато тя бъде изтучена въ борбата си срещу Велико-Британия. Днесъ, обаче, тази възможность изчезва, следъ като подъ ръководството на Германия се случи: 1. че войната съ всички британски съюзници претически е свършена, а самата Велико-Британия е изолирана и 2. следъ като вече нѣма никакво съмнение върху истинскитѣ намерения на Съветския съюзъ, така добре освѣтлени отъ нотата на външното министерство.

Речта на Чърчилъ, която той произнесе непосредствено следъ започването на враждебнитѣ действия между Германия и Русия, е една твърде интересна реакция. Това бѣ единъ избликъ на гнѣвъ и на злоба, сега защото стана ясно на г. Чърчилъ какво нѣщо е загубилъ, когато презъ септемврий 1939 год. изпусна възможността за единъ съюзъ съ Съветска Русия. Но тази реакция говори и друго: тя говори, че Адолфъ Хитлеръ и тоя пътъ е правилно постигналъ, следъ като е измѣрилъ всички възможности и е избралъ най-важния моментъ, въ който да нанесе удара надъ болшевиизма. И сега, когато Чърчилъ се вижда предъ осъществяването на своята възжелана мечта за съюзъ съ Русия, това не го радва, а го ужасява, защото знае, че вследствие ограничеността на събитията на западъ и липсата на всѣкаква възможность за влизане въ въоръженъ контактъ съ германскитѣ сили тамъ, Германия ще излѣзе не само неизтучена отъ борбата си съ Съветския съюзъ, но и неимовѣрно много закрепнала. Чърчилъ знае, че победата на новия редъ въ Европа ще бѣде вече окончателна, защото Адолфъ Хитлеръ успѣ да надскочи руската сѣнка въ единъ моментъ, когато се намираше на върха на своята политическа, военна и стопанска мощъ. Най-после, той знае и това, че германската победа надъ руския болше-

визъм ще бъде само една прелюдия към сигурния и неизбежен британски погром.

Съветска Русия беше последният козъ в ръцетъ на Чърчилъ, обаче, тази карта му се изтръгна отъ ръцетъ въ единъ моментъ, когато той не бѣ изигралъ още американския си козъ.

Европейскитъ народи, които следятъ съ нескрито участие тази борба, разбраха, че нѣма никаква разлика между войната срещу

Велико-Британия и тази срещу Съветския Съюзъ, т. е. между борбата на Нова Европа срещу либералистичния и плутократически свѣтъ на западния капитализъмъ и срещу болшевишката анархия на Изтокъ. Тѣзи народи сѣщо така разбраха, че само чрезъ превъзможването и на дветъ враждебни сили, културнитъ и трайнитъ ценности на Европа ще бѣдатъ защитени и ще бѣде осигурено бъдещето на тѣзи народи.

Мизерията всрѣдъ английското работничество

Изъ едно отворено писмо на Д-ръ Лай до английския министъръ на труда

Бевинъ.

„Господинъ Бевинъ, положението на трудящата се жена е една тѣжна страница въ Вашата културна страна! Позванате ли мизерията на жената-работничка? Безъ съмнение, тази мизерия Ви е позната. Та нали наскоро г-жа Маргери Шпрингъ Райсъ обнародва една книга подъ заглавие „Женската работническа класа, нейното положение и условия“, която книга е едно страхотно обвинение срещу Вашия плутократически и капиталистически общественъ порядъкъ. Госпожа Маргери Спрингъ подкрепя своитъ твърдения съ една анкета надъ 1250 трудящи се жени, проведена отъ една комисия по здравнитъ въпроси за британската жена-работничка. Анкетата е

дошла до заключение, че социалната срѣда на трудящата се жена е толкова мизерна и възмутително — трагична и, че болеститъ и недостигътъ въ изхранването сѣ вече едно мрачно правило за работничката и майката. Анкетата е установила, че, отъ разпитанитъ 1250 жени — 250 или 22,3% не сѣ били съ добро здраве; 190 или 15,2% били съ още по-лошо здраве и най-после — 390 жени или 31,2% сѣ били толкова зле, че тѣхното здравно състояние предизвиквало сериозни опасения. Значи, 68,7% отъ анкетираниитъ трудящи се жени сѣ имали здравни дефекти. При това, трѣбва да се има предвидъ, че споредъ сѣщия източникъ, сведенията сѣ дадени не отъ

Умрѣли отъ гладъ всрѣдъ „съветския рай“

лѣкарь, а отъ самитѣ жени. Инициаторката дори е на мнение, че много отъ женитѣ сѣ били склонни да прикриятъ нѣкои тѣлесни слабости и здравни смущения, за да бждатъ третирани като работоспособни. Отъ болнитѣ дори и половината не сѣ били подложени на лѣчение.

Така изглежда Вашиятъ социаленъ рай, господа Бевинъ!¹⁴

Това е положението на трудящитѣ се жени въ Англия, която държава, при всѣки възможенъ случай, се хвали съ своето злато и съ своитѣ богатства.

Проблемътъ за прехраната се намира въ извънредно примитивно състояние. Само нѣкои

хора могатъ да си позволятъ хранене съ яйца, месо или риба. Прѣснитѣ плодове минаватъ за луксозни артикули. Особено лоша е прехраната на бременнитѣ жени.

Отговорете, г. Бевинъ, на тѣзи обвинения! Въмѣсто да се заемете съ грижитѣ за Вашето работничество, Вие оставяте това работничество да злоупотребяватъ съ него! Вие го изоставяте отново въ лапитѣ на едритѣ капиталисти и спекулиращитѣ съ войната плутократи, които да го въодушевяватъ за една война противъ силитѣ отъ Осъта, чиято задача въ тая война е само да премахнатъ социалната мизерия въ Европа, а съ това и въ Англия.

Четиритѣ свободи на Рузвелтъ

На 3 януари 1941 год. Франклинъ Рузвелтъ отпрати едно послание до Конгреса, въ което между другото, говорѣше и за „четиритѣ естествени човѣшки свободи“. Чрезъ това той целѣше да получи известни симпатии и сниходителностъ отъ Конгреса, както за себе си, така и за хората отъ „Бѣлия домъ“.

Тѣзи четири свободи, за които С. А. Щати били готови да се борятъ, бѣха формулирани отъ Рузвелтъ по следния начинъ:

1. Свобода на словото;
2. Свобода на вѣроизповѣданieto;
3. Освобождаване отъ грижи и нужди и
4. Премахването на несигурността.

Независимо отъ това, че осъществяването на тази хубава програма въ страната на Рузвелтъ е твърде съмнително, но има и други съображения, които пречатъ на обществото въ Америка, пъкъ и въ останалия свѣтъ, да повѣрва въ искренности на това послание.

Едва измина половинъ година, отъ какъ бѣха обявени тѣзи четири свободи и ние виждаме, какъ американскиятъ президентъ и покровителъ на свѣтовното еврейство, хванатъ подъ рѣка съ болшевишкия посланикъ, размѣня интимни и повѣрителни мисли съ него върху една програма за разширение на американската помощ, чрезъ която да се подкрепи болшеизма въ неговата борба срещу европей-

скитѣ нации и преди всичко срещу национал-социалистическа Германия. Значи, споредъ г. Рузвелтъ, пътятъ по който ще се осъществятъ неговитѣ „свободи“ минава презъ погрома на Германия.

Очевидно, Рузвелтъ се чувствува слабъ да проведе самъ и съ своитѣ плутократи, една подобна мисия. На Чърчилъ не може да се разчита твърде много, макаръ, човѣкътъ да е най-подходящъ помощникъ за тѣзи хубави идеи, защото той сега е доста заетъ съ защитата на „английскитѣ свободи“ въ Индия, Дамаскъ и още стотици други области и страни. Но, може би Рузвелтъ ще има по-вече щастие съ болшевикитѣ! Може би. Ние не искаме да рушимъ тая негова вѣра. На смъртно болниятъ трѣбва до последния моментъ да се вдъхва вѣра въ неговото спасение. Пък и самитѣ болшевики повече отъ 20 години дадоха достатъчно доказателства, че разбиратъ „нѣщо отъ естественитѣ човѣшки свободи“. Нали самитѣ болшевики твърдятъ на всѣкъде по свѣта, че въ никоя друга страна нѣма такава свобода на словото, както въ тѣхния рай; никъде цензурата не е така мека и сниходителна както въ страната на Съветитѣ. Тамъ напр. никога не разстрелваха, никого не убиха, заради идеитѣ му, никого не пращаха въ концентрационни лагери или пъкъ на заточение въ Сибиръ. Нали никоя свѣтътъ не чу за нѣкакви масови смъртни присѣди, за никакви бунтове, за никакви терори; нали

Съ оржие. за съжаление, не бихме могли да ви услужим, но съ обувки и чорапи за бѣгане — можемъ

въ С.С.С.Р. не съществува организации, като напр. Г.П.У. и пр. и пр.

Да, но нека да видимъ, какво казва единъ компетентенъ познавачъ на материята, относно правилата, които сѣ задължени да спазватъ хората на умствения трудъ:

„Пазѣ се да мислиш! Ако не можешъ да постигнешъ това умение, то поне не изразявай своитѣ мисли. Ако, обаче, си ги изразилъ, то поне не ги нанасяй на книга! Ако ли пъкъ си ги и написалъ, то пазѣ се да не ги публикувашъ. Ако си ги вече публикувалъ, то поне не ги пропагандирай, но ако и това си сторилъ, веднага напиши едно писмо, че се разкайвашъ!“ (в. „Последния“ — Кускова).

— Ако ли, обаче, не се решишъ да напишешъ едно подобно писмо, тогава Господъ да ти е на помощ! — че добавимъ пъкъ ние, макаръ да не разбираме много-много отъ болшевишката свобода на мисълта.

На сѣщо една такава голѣма висота въ Русия стои и въпросътъ за свободата на въроизповѣданieto. Това се потвърди и отъ една речъ на Чърчилъ напоследѣкъ, която бѣ произнесена предъ камарата на общинитѣ. Въ тая речъ Чърчилъ говори така затрговашо за децата въ Русия, „които се молятъ на Бога“ (?!!), че всички членове на долната камара, начело съ самия архиепископъ, се разплакаха отъ жалъ. А ето, че английското и американското радио предадоха дори, че московскиятъ патриархъ отслужилъ на 29 юний 1941 год. една литургия въ съслужие съ 160 свещеници, въ която молѣли Бога да донесе победа на

болшевишкото оржие. Жалкото е, че това радио забрави да събщи поне името на оная катедрала, въ която е била отслужена литургията, защото чуватъ се гласоветъ на известни скептици, които и сега твърдятъ, че религиозната свобода въ Свѣтския Съюзъ е била „толкова голѣма и неограничена“, че много черкви и катедрали сѣ били хвърлени въ въздуха по заповѣдъ на правителството, защото нѣкога Ленинъ казалъ, че „религията е опиумъ за народитѣ“.

Сѣщо така и „премахването на несигурността“ въ Русия е достигнало до тамъ, че Рузвелтъ не би могълъ да намѣри поудобенъ съюзникъ и помощникъ отъ г. Молотовъ, или отъ водача на Политъ-бюро — Кагановичъ или пъкъ особено въ Лицето на щабъ-водача на свѣтовната революция — евреина Пятницки.

Сѣщо така и Г.П.У. може да даде ценни указания на г. Рузвелтъ, какъ може да се освободи свѣта отъ грижитѣ и страха за личната сигурностъ. Г.П.У. има една много проста рецепта, която е твърде добре изпробвана. Цѣлата работа се състои въ това, че трѣбва да се зареди само картечицата и . . . много хора се освобождаватъ, веднажъ за винаги, отъ веѣкакви грижи и страхове.

Значи, Франклинъ Делано Рузвелтъ има всички изгледи да стане единъ истински благодетелъ на човѣчеството. Той е единъ истински апостолъ на нашия вѣкъ. Той не отправя само хубави и благородни послания, но се старае и да ги осѣществи. И, за да стане бързо, той обещава своята подкрепа на болшевикитѣ, които застъпватъ неговитѣ принципи въ Европа и сега се стремятъ да ги разпространятъ чрезъ благородната си борба срещу Германия.

Жалкото е, че стариятъ и хапливъ „Тигръ Клемансо“ не можа да доживѣе и изживѣе това. Той сигурно щѣше да се радва на този достоенъ замѣстникъ на Уилсонъ, за когото нѣкога Клемансо се изрази така:

„Той говорѣше като Исусъ Христосъ, а действуваше като Лойдъ Джорджъ!“

За днешниятъ американски президентъ Клемансо навѣрно би могълъ да каже пъкъ следното:

„Той говори като Христосъ, а действуваше като Уилсонъ.“

Евреитѣ всрѣдъ английската висша класа

Въ никоя друга страна на свѣта, съ изключение, може би, само на С. А. Щати, евреитѣ не сѣ имали такова доминиращо положение въ политическия, стопански и културенъ животъ, както въ Англия. Този фактъ, който е признатъ и отъ самитѣ англичани, буди още по-големо очудване, тъй като той, по никой начинъ, не почива на числената сила на английското еврейство, а е изключително резултатъ на едно крѣпко проникване, вследствие на което единъ известенъ слой отъ населението е почти напълно въ упадѣкъ.

Този народенъ слой е английската аристокрация, а заедно съ нея и офицерството, което живѣе въ една своеобразна връзка съ нея, макаръ да е въ числено отношение съвсемъ незначително. Тази аристокрация, обаче, владѣе съ своитѣ грамадни богатства, почти неограничено, цѣлия общественъ животъ на страната. Въ това богатство, или съ други думи, въ златото може да се види, безъ да се грѣши, причинниятъ елементъ, който отвори на евреитѣ пътя отвѣдъ канала и въ поширокъ смисълъ — къмъ домоветѣ и крѣвнитѣ линии на английскитѣ аристократи. При това не трѣбва да се забравя, че числено еврейството съ единъ скокъ се е увеличило въ съотношение съ английското население. Ето само нѣколко данни отъ официалната английска статистика за населението. Споредъ нея въ 1825 год. въ Англия сѣ наброявани 20.000 евреи (0,08%). Следъ 25 год. тѣ се увеличиха почти двойно и съставляваха 0,17% отъ цѣлото население. Следъ още 50 години, това значи преди 1900-а год. тѣхниятъ брой възлизаше на 200.000 души или 0,5% докато днесъ тѣ наброяватъ приблизително 400.000 души, и съ това заематъ 1% отъ броя на цѣлото население.

При все това, обаче, този брой не стои въ съотношение съ влиянието, което тѣ упражняватъ върху живота на тѣхния народъ-хазайинъ. Влиянието имъ не е възпрепятствано отъ нищо, защото между английската горна класа и еврейството е постигнато съгласие не само по общитѣ въпроси и форми на живота, но и

биологичното смѣсане е станало толкова тѣсно, щото човѣкъ мъчно би могълъ да ги раздѣли едно отъ друго.

Какъ е могло да се стигне до тази сѣдобоносна симбиоза между Англия и Юдея, ние излагаме това тукъ на кратко, основавайки се на неопровержими факти.

Презъ 1290 год. Англия, следъ многогодишни ожесточени борби, отдѣли евреитѣ отъ тѣлото на своя народъ. Само покрѣстениитѣ евреи бѣха пощадени отъ насилственото изгонване и намѣриха убѣжище въ така наречениитѣ домове на покрѣстениитѣ (домусъ конверсорумъ).

Въ последствие тѣзи домове се указаха като срѣдство, чрезъ което евреитѣ-търговци можяха да намѣрятъ достѣпъ или пропускъ и да стѣпятъ въ Англия. Новепришлите изпълниха преминаването къмъ християнството, безъ много двоумение, разбира се, така както и онѣзи, които по времето на гонението, напуснаха бога на своитѣ дѣди, за да запазятъ личната си кожа. Въпрѣки всичко, забраната за стѣпване върху английска земя отъ непокрѣстени евреи оставаше да съществува цѣли 350 години и едва въ 1655 г. можаша да дойдатъ малко непокрѣстени евреи въ Англия.

Между това, останалитѣ въ Англия покрѣстени евреи се силно увеличили и, преди всичко, събраха значителни богатства, съ помощта на които тѣ можяха скоро да изградятъ и закрѣпятъ своето положение до толкова, щото спечелиха влияние дори и въ политиката.

Така се появи още въ 1468 год. португалскиятъ евреинъ Брандао, като мѣстень жителъ на единъ отъ гореспоменатитѣ „домъ на покрѣстениитѣ“, който водѣше дейна търговия съ своята страна, отъ която произхождаше, постѣпи презъ 1472 год. въ английската морска служба, една година следъ това биде натурализиранъ и чрезъ своя бракъ съ Изабела, вдовица на единъ английски благородникъ, пресвои неговитѣ имения Грейтъ Хауг-

тонъ и Хазелбеке въ Нортхамтонъ. Въ 1482 г. този еврейнъ бѣше дори управителъ на островъ Геризей, а година по-късно — удостоенъ съ рицарско достойнство.

Освенъ него имаше още други испански и португалски „марани“, т. е. проклети еврей-християни, които преминаха въ Англия съ значителни богатства и спечелвайки веднажъ стопанско и политическо влияние, проникнаха кръвно въ английската горна класа. Инфилтрацията бѣше благоприятствувана чрезъ характерната промѣна на възгледитъ въ вѣка на английскитъ завоевания, вследствие на което, чистотата на кръвта не бѣше считана повече като предпоставка за благородство, но една успѣшна кариера, която външно трѣбваше да се докаже чрезъ натрупване по възможностъ на голѣми богатства. Въ това, обаче, еврейтъ бѣха съвършени майстори съ своя търговски духъ и своята безскрупулностъ.

Когато подъ управлението на Оливеръ Кромвелъ това ограничение бѣ сѣщо така премахнато, инфилтрацията започна да приема систематически форми, тъй като намирашитъ

се тайно въ страната евреи, сега можеха безпрепятствено да изгладятъ пѣтя за нови еврейски семейства, които идваха отъ Испания и Португалия.

Така, известно е, че Джонъ Чърчилъ, първи Марлбургски дукъ, въ 1700 год. направи единъ воененъ доставчикъ-еврейнъ благородникъ. Този еврейнъ носѣше името Соломонъ де Медина и бѣ го придружавалъ въ неговитъ военни походи. Едно особено голѣмо множество християнски кавалери отъ еврейски произходъ бѣхавлѣзли контрабандно въ Англия, когато еврейското посрѣдничество бѣше успѣло да сключи единъ бракъ между Карлъ II и Екатерина фонъ Бреганца. Новата кралица доведе дори единъ еврейски придворенъ лѣкаръ въ Лондонъ, Антонио Ферейра, чийто братъ бѣ сѣщевременно интендантъ на кралицата. Наследникътъ на казания лѣкаръ бѣше сѣщо така еврейнъ, д-ръ Фердинандъ Мендецъ, който дойде въ Лондонъ като християнинъ, обаче, се присѣдини отначало тайно, а после и явно, къмъ тамошната еврейска община. Отъ него произхожда твърде забележително англо-еврейско потомство, членоветъ на което, съ течение на времето, влѣзоха въ

Жертвитъ на Г.П.У.

брачни връзки съ редица членове от английските стари благородни фамилии.

Неговата дъщеря Елеонора Екатерина, по-късно Ракелъ Мендесъ, се омъжи въ 1698 г. за своя братовчедъ де Коста, който имаше за жена една сестра на д-ръ Фердинандъ Мендесъ. Този Антони да Коста принадлежеше вече къмъ най-влиятелнитъ банкери въ Сити и успѣ дори да си присвои владѣнието на Тотериджъ. Една отъ неговитъ дъщери се омъжи, чрезъ втори бракъ, за единъ англичанинъ-християнинъ, твърде богатиятъ Вилиамъ Мелишъ, който бѣше внукъ на лордъ-мера на Лондонъ, и директоръ на Банкъ офъ Енглеандъ, съръ Вилиамъ Коръ. Еврейката доведе съ себе си две деца отъ първия си бракъ съ своя братовчедъ, Сара Елизабетъ да Коста и Абрахамъ Вилиамъ.

Сара Елизабетъ бѣше въ 1747 год. съпруга на главния ковчежникъ на кралскитъ имоти Вилиамъ Монктонъ, който въ 1751 год. наследи своя баща, като втори виконтъ Галвей и стана собственикъ на голѣми имущества.

Отъ този бракъ се родиха петъ деца. Едно отъ тѣхъ Робертъ, бѣше членъ на парламента и таенъ съветникъ и остави следъ себе си деветъ деца.

Впрочемъ, едно изчерпателно изброяване на семействата, въ които се продължава кръвната линия на Мендесъ и да Коста, не е възможно въ рамкитъ на една статия. Затова биха били споменати още нѣколко имена, чиито носители сж получили нѣщо отъ наследствата на португалски тѣ евреи, въ тѣхния житейски пѣтъ. Това сж: Лордъ Хаугтънъ, Хунгерфордъ Крѣвъ, съръ Джералдъ Фицджералдъ, генералъ-майоръ Хеникеръ, Грахамъ офъ Нотърби, Ирлъ офъ Росбъри, който бѣше премиеръ и вѣншенъ министъръ, и, чрезъ своя бракъ съ Ханна Фраминъ фонъ Ротшилдъ, свърза кръвта на сефердитекитъ фамилии Мендесъ, да Коста и Вила Реалъ съ жгѣщия аскенажски родъ на Родшилдъ, Коенъ и Филипъ. Датитъ за живота и разпространяването на фамилията Родшилдъ върху британската земя сж доста известни, за да не става нужда да разглеждаме това тукъ по-отблизо.

Политически отъ значение бѣше емиграцията отъ Италия фамилия Дизраели. Бениаминъ д'Израели (1730—1815 год.) бѣше роденъ като синъ на търговеца и банкеръ въ Ченто при Ферара, Исаакъ д'Израели и на

Рика Росси, и дошелъ въ 1848 г. въ Англия. Отъ него произхождаше по-късниятъ пръвъ министъръ Бениаминъ Дизраели (1804 до 1881 г.). Родоначалникъ на фамилията Рикардо бѣше Абрахамъ Израелъ Рикардо отъ испанско-холандска маранска фамилия, чиито най-старъ синъ Давидъ (1772—1823 год.) бѣше известниятъ националъ-икономъ и духовенъ предшественникъ на марксизма.

Както Рикардовата фамилия, така сжщо и еврейската фамилия Бернаръ, дойде въ Англия. Въ роднинска връзка съ нея стоятъ фамилиитъ Осборнъ и Блекъ, Пети-Фицморисъ (вицекралъ на Индия, воененъ и после пръвъ министъръ, Боклеркъ, Девонширъ, Солсбъри, Балниелъ, Крауфордъ и Вѣктхолъ) сегашенъ министъръ по прехраната и банкеринътъ Робертъ Ожонъ Грахамъ Бутбай.

Една значителна роля играеха по-нататкъ еврейскитъ фамилии Ксименъ, Сениоръ, Голдшмидтъ, Шомбергъ, Монтефиокри, Шернъ, Коенъ, Комперъ, Сасунъ, Хамбро, Валихъ, Йеселъ, Леви-Лаусонъ, Опенхаймъ, Леманъ, Каселъ и много други, които можеха да се смѣтатъ къмъ произхода на най-важнитъ и значителни английски благородни и офицерски фамилии. Колко далечъ отива чрезъ това сръдство подхранваната еврейска дързостъ, показва напр. една речъ на еврейски Маркизъ офъ Крѣвъ, нѣкогашниятъ лордъ-пазитель на печата, колониаленъ министъръ, министъръ за Индия и воененъ министъръ, който, по случай 250 годишнината на Хуайталската конференция между другото каза следното:

„Моята мисль е: всѣки който изпитва желание и обичъ къмъ науката за родословието, трѣбва да направи опитъ да се залови за установяване на еврейския произходъ на знатнитъ и на благородницитъ. Ако азъ не бихъ желалъ сжщо да отида тѣй далеко, както мистеръ Лоуелъ, — тѣй като трѣбва да се признае, че при все това има хора съ поносимъ умъ и почтенъ характеръ безъ еврейска кръвъ въ тѣхнитъ жили — то това изследване би било едно откриване на степенита връзка на английскитъ фамилии съ еврейската раса.

Фактически днесъ има вече много англичани, които фалшиво твърдятъ своя еврейски произходъ или съжеляватъ, че нѣматъ еврейска кръвъ.

Предъ видъ на тѣзи обстоятелства циничнитъ думи на Бениаминъ Дизраели (ер. Енди-

мионъ, Таушницъ-аугстабe т. II стр. 18—21) печелятъ едно поразително и трагично значение: „Никой не трѣбва равнодушно да разглежда расовия принципъ, расовия въпросъ. Той е ключъ за свѣтовната история и само затова е токудова смутена и забъркана историята, защото е писана отъ хора, които не сѣ познавали расовия въпросъ и малко принадлежащитѣ къмъ това моменти. Евреитѣ се

вмѣкнаха отдавна въ нашата тайна дипломация и завладѣха сѣщата почти напълно. Въ следващитѣ 25 години тѣ ще претендиратъ открито за участие въ управлението на страната. Ето това сѣ раси: мъже, и клики отъ мъже, които ржководятъ своеобразни организации и единъ държавенъ мъжъ трѣбва да има предвидъ това обстоятелство. Езикъ и религия не правятъ раса, кръвта ги прави.

Антихристѣ

„Религията трѣбва да бѣде завладѣна съ натѣнати цикове.“

Изъ речта на Бухаринъ предъ II-я съветски конгресъ на безбожницитѣ.

„Ние сме длѣжни да разрушиме всѣки религиозенъ мирогледъ! Ако за победата надъ една отдѣлна класа е необходимо да се жертвуватъ и 10 милиона души, това трѣбва да стане!“

(Изъ речта на водача на организацията на активнитѣ безбожници въ Съветска Русия, Ярославски, който е въ сѣщность евреинъ и носи името Губелманъ.)

„Ние ще запалиме всички черкви въ свѣта и ще разрушиме всички затвори!“

(изъ в. „Безбожникъ“ — централенъ органъ на организацията на безбожницитѣ — отъ 6. XI. 1930 год.)

„До 1936 год. въ Съветска Русия сѣ били избити 42,000 свещеници. Въ Испания сѣ били разстреляни или измѣжчвани до смъртъ 17,000 свещеници и 11 епископи.

(споредъ болшевишкитѣ статистики, изнесени отъ Д-ръ Гьобелсъ, въ речта му предъ Райхстага презъ 1937 год.)

„Въ съветскитѣ затвори гниятъ, по сведения до 1930 год., 48 епископи, 37,000 свещеници и 8,000 калугери и калугерки.“

(Д-ръ Гьобелсъ предъ Райхстага презъ 1935 год.)

„Тукъ въ Южна Испания вътрешността на всѣка черква е разрушена и свещеницитѣ убити или забѣгнали.“

(в. „Манчестеръ Гардианъ“ отъ 12. VI. 1937 год.)

„Въ провинциитѣ, въ които ние господствуваме, не сѣществуватъ вече никаква църква.“

„Жозе Диасъ, главенъ секретаръ на испанската комунистическа партия въ една своя речъ държана на 5. V. 1937 год.)

„Отъ 1200 църкви въ Москва сѣ останали 25. Другитѣ сѣ или разрушени или превърнати въ затвори, работнически

Англия и Русия се борятъ за едно и също нѣщо